

Ο αντιφασιστικός & αντικαπιταλιστικός αγώνας δε μπορεί να περιμένει επετείους

Πριν από ένα χρόνο στις 18/09/13 δολοφονείται ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσας από τον χρυσαυγίτη Γ. Ρουπακιά στο Κερατσίνι της Αθήνας. Η δολοφονία αυτή αποτελεί ένα ελάχιστο κομμάτι της συνολικής δράσης της φασιστικής οργάνωσης, που συμπληρώνεται με επιθέσεις σε μετανάστες, κοινωνικούς-αυτοδιαχειρίζομενους χώρους, αντιφασίστες, και σε όποιον θεωρείται διαφορετικός με βάση τα «άρια» αποδεκτά πρότυπα. Το **παραμυθάκι της αντισυστημικότητας της Χρυσής Αυγής** στήθηκε καλά με υποσχέσεις εντυπωσιασμού που περιελάμβαναν «χαστούκια» σε βουλευτές και λοιπούς αιμοπότες, αποπροσανατολίζοντας, θέτοντας μακριά το στόχο από το ίδιο το οικονομικό σύστημα που γεννά τις ανισότητες. Η οργή της όμως στην πραγματικότητα στρέφεται προς τα κατώτερα στρώματα της ταξικής πυραμίδας. Άμεσα, με **τραμπουκισμούς και επιθέσεις σε εργάτες –ντόπιους και μετανάστες**, και άλλοτε σε διαδηλωτές, από τα μετόπισθεν των αιστυνομικών δυνάμεων. Άλλα και έμμεσα, **παρέχοντας απλόχερα στήριξη μέσα και έξω από τη βουλή σε αφεντικά**: ψηφίζοντας νομοσχέδια που στρώνουν κόκκινα χαλιά σε ντόπιους και, καλούς αυτή τη φορά, ξένους επενδυτές, στήνοντας γραφεία ευρέσεως εργασίας με εξευτελιστικά μεροκάματα, επιχειρώντας να ελέγξουν χώρους δουλειάς υπηρετώντας τα συμφέροντα μεγαλοκαρχαριών όπως στη ζώνη Περάματος.

Το κράτος, μετά τη δολοφονία, έδρασε άμεσα, και έδειξε ότι είναι σε θέση να διαχειριστεί έκτακτες καταστάσεις. Αφού αρχικά φαίνεται να αποδίδει δικαιοσύνη με τη σύλληψη του δολοφόνου φασίστα, συνεχίζει με συλλήψεις των «κεφαλιών» της Χρυσής Αυγής, ενώ ταυτόχρονα βαφτίζει το κόμμα εγκληματική οργάνωση και καταδικάζει τη δράση του. Ταυτόχρονα, το φλερτ δε χρειάζεται να...παγώσει ακόμα. Οι σύμβουλοι Σαμαρά (Μπαλτάκος και σία) και η επιθυμία μερίδας της αστικής τάξης που εκφράστηκε και διαμέσου πρόθυμων δημοσιογράφων (Παπαδημητρίου και σία) δίνουν το στίγμα: Δεν υπάρχει πρόβλημα με μια «πιο σοβαρή και προσεκτική -ως προς την άσκηση βίας από πλευράς της στο δρόμο- Χρυσή Αυγή». **Επιχειρείται δηλαδή μια πολιτική εξυγίανσης του κόμματος:** απομόνωση και «τιμωρία» το απεχθούς κομματιού και ελευθερία στο «καθαρό» να συνεχίσει την προπαγάνδα και τη δράση του υπό νέους όρους! Για να κερδίσει τις εντυπώσεις για τη σοβαρή έρευνα που διεξήγαγε, μέσω των Μ.Μ.Εξαπάτησης άφησε να έρθουν στη δημοσιότητα σχέσεις μεταξύ των μελών της συμμορίας και των σωμάτων ασφαλείας, οι οποίες αντιμετωπίστηκαν όμως ως μεμονωμένες περιπτώσεις. «Συμμαζεύοντας» τους, λοιπόν, το κράτος όχι απλά μπόρεσε να κατευνάσει και να ελέγξει όσους, ορμώμενοι από τη δολοφονία, ήταν έτοιμοι να σηκώσουν κεφάλι, αλλά θέλησε να δείξει και ότι δεν έχει καμία σχέση με ναζιστικές πρακτικές. Φρόντισε, παρόλα αυτά, να διατηρήσει στο οπλοστάσιό του τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών, τις επιχειρήσεις σκούπτας των τρανσέξουαλς και το κυνήγι οροθετικών. **Με λίγα λόγια όρισε το φασισμό, έθεσε τον έξω τον έξω και απέναντι από αυτόν και τέλος τον «τιμώρησε»!**

Παράλληλα με τον καταιγισμό των «καινούριων αποκαλύψεων» για την «εγκληματική οργάνωση Χρυσή Αυγή», κάτι λιγότερο από ένα μήνα μετά τη δολοφονία, γίνονται αναφορές μέσα από κυβερνητικές δηλώσεις και Μ.Μ.Ε. για την αντιμετώπιση του «άλλου άκρου». Το κράτος προσπαθεί να ενισχύσει την εξουσία του υποδυόμενο, πέρα από αυτόν του «καλού αντιφασίστα», **το ρόλο του εγγυητή της ασφάλειας και της έννομης τάξης** απέναντι σε ό,τι μπορεί να βλάψει την κοινωνική ειρήνη (τη σιωπηλή αποδοχή από τους υπηκόους του της εκμετάλλευσης τους). Διατηρεί το ρόλο **αυτό με τη σκληρή ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**. Εξαπολύει ένα ντόμινο επιθέσεων ενάντια σε αγωνιστές συγκεκριμένων πολιτικών πεποιθήσεων (από τον χώρο των αναρχικών και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς), που περιλαμβάνει από εισβολές στα σπίτια τους με δικαιολογία την απόδραση του Ξηρού μέχρι και το νέο νομοσχέδιο για τη δημιουργία των φυλακών-κολαστηρίων τύπου Γ, αλλά και ενάντια σε οποιονδήποτε αγωνίζεται για καλύτερες συνθήκες εργασίας και κατ' επέκταση ζωής, όπως πρόσφατα με την καταστολή του αγώνα των 595 απολυμένων καθαριστριών από το ΥΠ.ΟΙΚ. με το πρόσχημα περικοπών λόγω οικονομικής κρίσης. Επιπλέον η «αναβάθμιση» του ποινικού κώδικα, οι επιστρατεύσεις και οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου αποτελούν προέκταση της φυσικής καταστολής-τρομοκρατίας.

Το κράτος μπορεί φαινομενικά να «τιμώρησε» το φασισμό, αλλά ουσιαστικά δεν μπορεί να τον αποκόψει καθώς εκτρέφεται απ' το ίδιο το σύστημα και χρησιμοποιείται κατά το δοκούν. Μπορεί να καταδικάζει τη βία, τη χρησιμοποιεί όμως για να επιβεβαιώσει την ύπαρξή του. **Τη στιγμή που η βάση της ταξικής πυραμίδας πιέζεται όλο και πιο κάτω με μέτρα λιτότητας, κατώτατους μισθούς και περαιτέρω εξαθλίωση, στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης που απαιτεί η κρίση στην κερδοφορία των αφεντικών του, το κράτος διαλύει τις υπηρεσίες πρόνοιας, ιδιωτικοποιεί τα πάντα και παραμένει ρυθμιστής στη διατήρηση της συστηματικής ισορροπίας, κρατώντας το μονοπώλιο της βίας.**

Μέσα στο γενικευμένο κλίμα απογοήτευσης και αποξένωσης, αυτές οι πολιτικές δε μπορούν παρά να μας αφυπνίζουν και να μας κρατάν απέναντι τους. Δε τρέφουμε αυταπάτες ό,τι ο φασισμός αντιμετωπίζεται με θεσμικούς όρους. Αποτελεί σάρκα από τη σάρκα του συστήματος και είτε κρατικός είτε προερχόμενος από οργανώσεις χτυπιέται στο δρόμο. **Να σπάσουμε τον τρόμο, και την καταστολή με ακηδεμόνευτους αγώνες, οργανωμένους από εμάς δημιουργώντας κοινότητες μεταξύ ντόπιων και μεταναστών σε γειτονιές, πάρκα, πλατείες διαχέοντας τον αντιφασιστικό λόγο και δράση.**

ΚΑΘΕ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ, ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΟΧΙ ΕΘΝΙΚΗ

